

בלבבי משכן אבנה

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 ■ USA 718.521.5231

דע את ביטחונך פחד כנגד ביטחון

אברהם אבינו הוא ראש וראשון לגילוי ופרסום אורו של הקב"ה, אור של 'א-ל אחד' בעולם (כנגד ריבוי אלילי עכו"ם). אברהם הוא גילוי של האחד, הוא מגלה את יחידו של עולם, הוא מרכבה לאותו אחד, כמו שכתוב בפסוק ביחזקאל 'אחד היה אברהם'.

לעומתו, יצחק אבינו כל מהותו שהוא 'שני' לאברהם אבינו, הוא שני ביחס לראשון וליחיד באמונה. אולם צריך להבין כי להיות 'שני' אין זה עניין של מה בכך, כי 'שני' כמושג זהו מהות קשה עד למאוד. היות ו'שני' זהו ביטוי שורשי ופנימי לתפיסה מהותית של שוני ונפרדות מהראשון - שני מלשון שוני. עצם כך שמתגלה 'שני', זה עצמו כבר חסרון בגילוי של ה-'אחד'.

זה גופא היה פחדו של יצחק אבינו - שמא חס ושלום הוא יעשה 'שני' - 'היה ומציאות של שני' - דהיינו, שונה ונפרד ממהות אברהם אביו הראשון. עצם הפחד בכלל ופחדו של יצחק אבינו בפרט הוא להיות 'שני' - להיות משהו אחר ולא כמו הראשון בדיוק.

לפיכך נבין כי שתי העובדות: א. היותו של יצחק 'שני' לא-בות. ב. היות מידת הפחד נקראת על שם יצחק. אין אלו שתי עובדות מקריות, אלא כיוון שהגדרנו הגדרה יסודית שפחד של קדושה עניינו פחד להעתק ממצב של דבקות ב'אחד', ולעבור למצב של הינתקות מה'אחד' ולהיות 'שניים'. ומכיוון שיצחק הוא תולדתו של אברהם, ואם כן עצם מציאותו שהוא 'שני'. על כן, הוא תמיד פחד שהמציאות החיצונית שקובעת אותו כ'שני', תפיל אותו לתפיסה פנימית של 'שני' - של שוני פנימי ומהותי מהראשון. יצחק אבינו פחד כל הזמן שלא החי-צונית שלו כ'שני' היא זו שתחול עליו ותשלוט בו, אלא שד-ווקא הפנימיות שלו - ההתקשרות הדבקות והאחדות העצומה ב'אחד', היא זו שתתגלה ותשלוט.

לפיכך, בעוד שאצל אחרים על דרך כלל הפחד היא מידה משנית שמצטרפת אליהם, אצל יצחק אבינו מידת הפחד היא עיקר מהותו, היא מהותו הייחודית, היא היותו ועצם עצמותו. עצם ההיות של יצחק אבינו כ-'שני' תובע את הפחד, זהו עצם הפחד.

דע את שמחתך פרק א' מרבין בשמחה

איתא בחז"ל (תענית כט, א) משנכנס אדר מרבין בשמחה, והובא הדין להלכה במגן אברהם (סימן תרפו, ה). הלשון שמפורש לכאורה בדברי חז"ל, זה לשון של שמחה. אך מצינו עוד בדברי חז"ל (ספר יצירה פ"ה לפירוש הגר"א), שלכל חודש וחודש יש כח ששייך לאותו החודש, והכח ששייך לחודש אדר, זה כח שנקרא שחוק, על דרך שנאמר (תהלים קד, כו) לויתן זה יצרת לשחק בו.

מה החילוק בין שמחה לשחוק. המהר"ל (נצח ישראל פרק כג) ביאר, ששמחה נמצאת בלב האדם, אבל השחוק הוא לא נשאר רק בלב, אלא השחוק יוצא מהכוח לפועל וחל באיברים כולם. וביחוד הוא חל בפה, שעל זה נאמר (בר-כות לא, ב) אסור לו לאדם שימלא פיו שחוק בעולם הזה, כי מקום הגילוי של השחוק, הוא לא רק בלב, אלא שהש-חוק מתגלה באיברים, עד שהוא מגיע למקום שנקרא פה, ועליו נאמר שימלא פיו. שמחה מביאה לידי גילוי של שירה, אבל שחוק מביא גילוי בפה של ימלא פיו שחוק.

לפי זה נראה לבאר שעומק השמחה שנאמר בחודש אדר, שמרבין בשמחה, מהו הריבוי שמחה, שמתגלה באדר, להוציא אותו מכח של לב, ולגלות אותו עד המדרגה שנק-ראת שחוק. משנכנס אדר, יש ריבוי של שמחה שהשמחה מתפשטת, לא רק בלב, אלא היא מגיעה עד הפה שמלא שחוק. [ואין זה רק כפשוטו, שהוא ריבוי בדין שמחה עצמו, על דרך שמצינו (מגילה ז, ב) חייב איניש לבסומי עד דלא ידע, אלא בעומק הריבוי מביא לידי מדרגת שחוק].

שרש נח השחוק

נתבונן קצת להבין יותר, מהו הכוח של שחוק בקומת נפש האדם, בעבודת הימים האלה. יש שחוק שהוא שחוק הכ-סילים, כמו שנאמר (קוהלת ז, ו) כן שחוק הכסיל. וכמו שאומרת הגמרא (ברכות סא, ב), טחול שוחק. זהו שחוק ששייך לכסילים, שחוק של קלקול, שעליו אמרו חז"ל (בר-כות לא, א) אסור לאדם שימלא פיו שחוק בעולם הזה. אבל



שעליו נאמר בגמרא (חולין קלט, ב) מרדכי מן התורה מנין, דכתיב מר דרור, ומתרגמין מירא דכיא, [פירש רש"י ראש לבשמים], הוא רוצה לשחוק את אותם מר דרור, לשחוק את אותם סממנים ולהפוך אותם, לדבר מפורר. לכן הוא מטיל פור. פור שחיקה, שחוק, זה גזירת המן. מצד שחוק הכסילים, מצד טחול שחוק.

טחול הוא אותיות ט' חול, כל ט' הוא טובה, כמבואר בגמרא (בבא קמא נד, ב), מפני מה לא נאמר בלוחות ראשונות טוב? חס ושלום שלא יתבטל תורה מישראל. אך מה הוא טחול ששחוק? הוא מחלל את הטי', הוא מחלל את הטובה, ושחוק אותה בח', להמן היה טובה מישראל, והוא הופך אותה. זה שחיקת הקלקול של טחול שחוק. שמכוח כך המן הכין גזירה, להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים.

וכשנהפך הפור וחל על המן, ותלו אותו ואת בניו על העץ (שם כה). כלומר, השחיקת סממנים, השחוק וזורה לרוח, הפירור שבדבר זה כוח השחוק דקלקול. כגמולו ישיב לו בראשו, כשהוא רצה להחיל שחוק על ישראל, חלה עליו מציאות השחוק.

שחוק קדושה

מה זה שחוק של קדושה? דברי הגמרא הידועים, בסוף מכות: שהלכו חכמים בירושלים, וראו שועל יוצא מבית קודשי הקודשים, והיו בוכים, ורבי עקיבא משחק, אמרו לו מפני מה אתה מצחק, אמר להם מפני מה אתם בוכים, אמרו לו מקום שכתוב בו והזר הקרב יומת ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה, אמר להן לכך אני מצחק, תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה, באוריה כתיב לכן בגללכם ציון שדה תחרש, בזכריה כתיב עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. הרי שרבי עקיבא משחק, מכוח שהוא רואה את הלעתיד לבוא.

כיוצב בזה מצינו עוד בגמרא (עבודה זרה כ, א) מעשה ברבי עקיבא, שבעת שראה את אשת טורנוסרופוס הרשע היה רוקק שחוק ובוכה, על מה הוא שחק? על העתיד, שעתידה להתגייר. שחוק של קדושה מגלה, שמה שנמצא בעתיד מונח בהווה. זה שחוק של קדושה. כי אף שהוא רואה אישה נוכח ריה, הוא משחק? כי היא עתידה להתגייר. ■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את שמחתך

יש שחוק, שהוא שחוק של קדושה, כמו שנאמר (תהלים קה, ט) אשר כרת את אברהם ושבעתו לישחק.

מה ההבדל במהות השחוק, בין שחוק של קדושה, לשחוק שאיננו של קדושה. וודאי שכפשוטן של דברים, היה מקום לומר שאין הבדל ביניהם. אלא כל ההבדל הוא במה שוחקים. האם שוחקים בדבר שהוא טוב שזו ליצנות שאסורה, או ששוחקים מעבודה זרה, שעל זה נאמר (מגילה כה, ב) כל ליצנותא אסירא בר מליצנותא דעבודה זרה דשריא. אך לפי האמת, יש חילוק בין עצם השחוק עצמו, בין שחוק לקדושה בנפש, לשחוק של קלקול.

שורש הדבר, לשון שחוק בלשון תורה הוא מאותו לשון של שחיקת סממנים. כמו שנאמר (שמות ל, לו) ושחקת ממנה הדק, מהו ושחקת? כל פירור של דבר, לקיחתו כשהיא אחת, וחלוקתו לחלקים דקים, שהוא מפורר את הדבר, זה נקרא שחיקת סממנים. הוא שחוק את הדבר הדק היטב (כריתות ו, ב). כל פירור של דבר, הוא ביטול של הדבר. כמו שנאמר בדיני ביעור חמץ לדעת חכמים (פסחים כא, א) מפרר וזרר רה לרוח, כלומר, כשאני מפורר את הדבר, אני מבטל אותו. מה ההגדרה של שחוק, מלשון שחיקת סממנים. שכאשר אני שחוק מהדבר, אני שחוק אותו ומבטל אותו. זה ההגדרה שנקראת ליצנות. כל ליצנות, הלץ שמתלוצץ מהדבר, זה מחמת שהוא לא נותן לו שום מציאות של קיום. ליצנות מהדבר, זה השחוק של הדבר, זה הפירור של הדבר.

זה אי נתינת קיום לדבר. שחוק הכסילים, מהו שחוק הכסילים? מהו טחול שחוק? כוח הטחול שנתגלה בו שחוק, הוא כוח של שחוק שמבטל דבר, מכלה אותו.

פורים נקרא על שם הפור (אסתר ט, כו), כי נהפך הפור, מה שהמן רצה לכלות את הבני ישראל, להשמיד ולהרוג ולאבד את כל היהודים, מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד. מכח מה המן רצה להרוג את כולם ביום אחד, אם אני עושה ליצנות מהדבר, אני שחוק ממנו, הרי הוא כמי שאינו. בליצנות הוא יכול לבטל את הכל ביום אחד. ממילא הבפועל גם יהיה ביום אחד. נמצא ששורש הביטול מהיכן הוא חל? מהשחוק של ליצנות, שמבטל את כל הקומה, אם כן הכל בטל ממילא. מכח כך הוא מנסה לבטל את כנסת ישראל. זה שחוק דק לקול.

זה שחוק של פורים, הפיל פור הוא הגורל לפני המן, פור הוא מלשון פירורים כמבואר במהר"ל (אור חדש אסתר ט, כד), והיינו כשחיקת סממנים. המן רצה להרוג בתחילה את מרדכי,



על כן נבין, כי דווקא התמדת פחדו של יצחק היא העמידתו על תכונת אביו הראשון והיחיד, כמו שהתורה מעידה - 'אברהם הוליד את יצחק'. כל מי שראה את יצחק ידע שהוא בנו של אברהם, לא רק בנו בייחוס משפחה, כמו שהעידו גם ליצני אותו הדור אחרי שהקב"ה צר קלסתר פניו של יצחק ונדמה לאברהם. אלא יתר על כן, הפנים הדומות העידו על הפנים שהיה אף הוא שוה - כמו שרבים מהמפרשים פרשו כי ענין 'אברהם הוליד את יצחק' להורות שמהות הבן כמהות האב בתכלית. כן הוא לשון המדרש - 'אברם נקרא אברהם. יצחק נקרא אברהם, דכתיב ואלה תולדת יצחק בן אברהם, אברהם. וכך הוא לשון האור החיים - 'הבט וראה המוליד והמורם כיוצא בו'.

ביצחק אבינו היו שתי תכונות ביחס למי-דת הפחד: א. מעבר להגדרה היסודית 'פחד של קדושה', שעניינו פחד עתידי שמא ינתק ממצב אחדות למצב של פי-רוד. ב. יתר על כן, ביצחק אבינו ה-'פחד של קדושה' היה פחד תמידי, שהחיצוניות שלו שהוא 'שני' לאברהם אביו לא תחול עליו, ולא תפגום מאומה מאור האחדות הפנימית שלו.

פחד של קדושה הוא פחד פנימי תמידי הנובע מעצם ההיות

כאשר עסקנו בפחד הרוחני הנפול הגדרנו זאת כך - עצם התפיסה שאדם תופס את מצבו הנוכחי כרחוק משורשו, רחוק מה-'אחד של קדושה', זהו עצם היות כוח הפחד. זוהי הגדרה של פחד מעצם ההיות של האדם. כעת, כשעברנו לדון ב-'פחד של קדושה', הגדרנו זאת כפחד עתידי - פחד שמא בעתיד האדם ינתק מה-'אחד' ויעשה עצמו כ-'שני'. ולכאורה יש כאן חזרה מהגדרת הפחד כפחד מעצם ההיות. אולם ברור למבין דבר, כי לא יתכן שהפחד התחתון נוגע בעצם ההיות של האדם, והפחד העליון המתוקן נוגע רק לחיצוניות הנפש, כחשש למצב עתי-

די. ברם צריך להבין כי בעומק הפחד של קדושה אינו פחד עתידי אלא הוא פחד של עצם ההיות, ונבאר.

כל דבר בבריאה מורכב מפנימיות וחיצוניות, אזי גם יצחק אבינו היתה בו הרכבה זו: בפנימיותו - הוא דבוק ב'אחד', אך בחיצוניותו - 'אברהם הוליד את יצחק', ואם כן יש לו בעצמות שלו תפיסה של 'שני'. ולכן הוא פחד כל הזמן מהסתירה בהיות של עצמו, שלא תגבר חיצוניותו על פנימיותו. כלומר, יצחק אבינו לא פחד מהעתידי שלו, אלא הוא פחד מההווה של עצמו - שהחיצוניות לא תשלוט על הפנימיות והוא יאבד את הדבקות באחד. זהו - 'פחד יצחק'.

פחד תמידי

הגדרנו כי פחד הקדושה של יצחק אבינו היה פחד תמידי, נעמוד ונבאר מהו עניינו ומהותו של 'פחד תמידי'. לשם כך נחזור להתבונן בדרשת חז"ל שהזכרנו לעיל - 'אשרי אדם מפחד תמיד' - בדברי תורה. לכאורה יש להבין מדוע שלמה המלך הגדיר שהפחד מדברי תורה צריך להיות תמיד? מה היה חסר להגדיר - אשריו של אדם שמפחד לעבור על דברי תורה, מדוע היה צריך להוסיף ולהגדיר שהפחד הזה צריך להיות מצוי ופועל בתמידות? נוסף על כך יש לשאול שהרי לכאורה ההתמדה בכל המידות הטובות היא מעלה: אשריו של אדם שענו תמיד, העושה חסד תמיד, שרחמן תמיד. אולם כיוון שרק על פחד מדברי תורה הגדרנו שהמעלה היא בהתמדה, א"כ ודאי זוהי הגדרה מדויקת וצריך להבין מהי הסיבה לנחיצות התמידיות בפחד מלעבור על דברי תורה.

אמנם בפשטות ניתן לתרץ את השאלה האחרונה, כי בשאר המידות פרט לפחד מדברי תורה ישנו גבול וזמן בו אין להשתמש במידות הללו: כגון בענוה - תלמיד חכם צריך שיהא בו אחד משמונה בשמינית של גאוה. ברחמנות - כל שנעשה

רחמן על האזורים, לסוף נעשה אכזר על רחמנים. אמת הדבר, אך מעבר לכך ישנו הסבר עומק יותר לנחיצות התמידיות בפחד מדברי תורה.

כאשר אדם אינו מפחד תמיד אלא רק לעיתים מזדמנות, הרי שפחדו הוא פחד חיצוני, הוא מפחד מדבר שחוצה לו. לדוגמא: פחד מאויב. כאשר האויב בא - מפחדים, וכאשר הוא נותר רחוק ושו-קט - לא מפחדים. לעומת זאת, פחד תמידי, שמתמיד ולא עוזב לרגע את לב האדם - זהו פחד פנימי. פחד תמידי אינו מגיע מדבר שחוצה לאדם, אלא הוא נובע מתוכו. פחד שמגיע מכל סיבה חיצונית שהיא, אינו יכול לחול בתמידות. כיוון שהסיבות החיצוניות הם אינם עצמיות אלא מקריות, והמקרים משתנים ומתחלפים בכל עת. ואם כן, ודאי שלא יכול להיות רצף של מקרים המתמיד לעולם. אולם אם סיבת הפחד היא פנימית, היא סיבה מחמת עצמות הנפש, העצמיות אינה משתנה - היא מתמידה.

אך יש לידע, כי הסיבה השורשית היחידה ממנה נובע פחד פנימי עצמי תמידי באדם, הוא אותו הפחד שכלל יש-ראל נחל וירש מיצחק אבינו ע"ה. אמם אפשר שעל סיבה שורשית זו יתלבשו כל מיני לבושים וצורות של סיבות שונות, אך לאחר שנפשיט את הלבושים ונגלה את עצם גורם הפחד, ניווכח כי שורש הפחד הוא - פחד להתנתק מהאחדות בשורש ההויה ולהעשות מאחד לשניים, לצאת ממצב של מאוחד באחד ולהפוך להיות נפרדת - 'שני'. מכיוון שמציאות הכוחות של האבות אברהם יצחק ויעקב טבועים בנפשו של כל אחד מאתנו, כוח הפחד של יצחק אבינו מושרש בנפשנו. ולכך, כל אדם מפחד מהתפיסה של 'שני' שבו. על תכונת נפש זו חלה המערכת שנקראת פחד. ■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את ביטחונך



מכות, נב, ע"ב - כיצד מלקים אותו וכו' והאבן נתונה מאחריו (של נדון, של לוקה, ריטב"א שם ומאירי שם), חזן הכנסת עומד עליו ורצועה בידו. וז"ל המאירי (שם) והאבן נתונה מאחריו של לוקה, שהחזן עומד עליו, עכ"ל. והרי שהחזן עומד על גבי האבן ומכה. וברור, שבעמידתו על האבן, מכח האבן הוא מכה, ודו"ק. והבן שיש הכאה מכח האבן, וכמו בנסקל שנותנים אבן על לבו (והבן שבדקות שורש מלקות, מיתה כמ"ש בגמ', ושורשו בסקילה, ודו"ק), וכן מ"ש (מכות, ח, ע"א) הזורק אבן לרה"ר והרג, ועוד. ויש שמכה מכח סיבת האבן, וזהו חזן הכנסת שעומד על אבן ומכה. ו"שורש" כח ההכאה מכח האבן.

והנה יש מלקות מכח ב"ד. אולם שורש ההכאה, מכח המלך, מדת מלכות, מלך במשפט יעמיד ארץ, דינא דמלכותא דינא. וכבר נתבאר לעיל מדברי רבותינו שהמלכות נקראת אבן. וכמ"ש המלבי"ם (ירמיה, א, י) וז"ל, ואת הממלכה ידמו לבנין (ישעיה, כח, טו. תהלים, קיח, כב), כי הממלכה תבנה אבן אל אבן (ועיין פרדס רימונים, שער כג, ערך אבן). ובדרך רמז, מלכות אותיות ל-מכות. והיינו ש"שורש" מכות ב"ד מכח המלכות. ועיין קהלת יעקב (ערך הוראה) וז"ל, מכה גימט' "אדני", והוא בחינת מלכות, כנודע, עכ"ל. וכן "חזן" בגימט' מכה, ודו"ק. ולתתא מכה זו מתגלה בבחינת "מכת מרדות" דהיינו מכה בשביל מרידה, שמורד נגד דברי חכמים. אולם "שורש" מכה זו, ב"מורד במלכות", והמלך רשאי להכותו.

וחכמת יון נקראת "חכמה תתאה", והוא בחינת אבן, אב-בן, כנ"ל. אב בחכמה, אבל לא חכמה עליונה, אלא חכמה תחתונה. ומהות חכמה זו עיין בדרך אמונה (מאמר ב, שער ג) וז"ל, החכמה יונית איננה חכמת החקירה המופנית הנאמרת, כי חכמת החקירה היא חכמה שכלית והיא לאדם במה שהוא אדם, א"כ היא חכמה אנושית לא חכמה יונית, והחכמה הנקראת חכמה יונית היא דבר מיוחד לאומת יון לא לאומה אחרת, וכו', אבל החכמה היונית שנמנעה מהלומדים היהודים היא על שתי פנים, האחד היא חכמת דת חגיהם וקרבת הנעשים לאלהיהם המדומה ולעבודות הנהוגות אז שזו היתה חכמה אצלם, וכו', מין שני והוא חכמת ההלצה אצלם, שהיו מדברים ומליצים בהלצות זרות מעיני ההמון, והיא הנקראת חכמת המשלים וההלצות, זו היא שיחת הדקלים לדעתי, עיי"ש. ולשיטתו מותר ללמוד כל חכמת יון זולת זה. אולם עיין לשון ר' צדוק (פרי צדק, מקץ, אות ד) וז"ל, חכמת יון שהיא הפילוספיא שהוציאו מלבם, היא בזה לעומת זה בקליפה נגד קדושת תורה שבע"פ, עכ"ל. ועיין שטמ"ק (ב"ק, פג, בשם המאירי).

והנה אמרו והאבן נתונה "מאחריו", ועיין תפא"י על אתר, וז"ל, מאחריו - של הנלקה, ולא דוקא מאחריו, אלא מצדדי אחריו, כדי שיוכל להכותו על כתפיו, רק נקט מאחריו, דראוי לקרב האבן טפי לאחריו כדי למעט יסוריו, שיחרד כשרואה בשיניף הרצועה, עכ"ל. ועיין רש"י שם (ד"ה ידה טפח) וז"ל, ואע"ג דאמרן לעיל האבן נתונה לה לאחריו, אעפ"כ היה הוא משלחף עצמו לצד צדו, והיה מכה ברחבו, עכ"ל. ומשמע שרש"י ס"ל שהיה אבן לאחריו ממש.

אולם הרמב"ם שנשתמש בחכמתם כידוע (ועיין רמב"ם סוף ספר המדע, והלכות ת"ת, פ"ד, ה"ג. ועיין שו"ע יו"ד, רמז, ס"ד, בהגה ובגר"א שם) ס"ל כדעת הדרך אמונה, וכמ"ש בפירוש המשנה (סוטה, פ"ט, מט"ו) וז"ל, חכמה יונית - שמשוחחים בהם מה שרוצים כעין רמזים וחידות, עכ"ל. ומעין כך ברע"ב (שם, משנה יד). וכן ברשב"ץ (שם). ועיין דרכי משה הקצר (יו"ד, רמז, אות ט) בשם תשובות ריב"ש (סימן מה). ושו"ת הרדב"ז (יו"ד, סימן קצא). ועיין ריטב"א (שבת, עה, ע"א) לגבי חישוב תקופות ומזלות שאין בו משום חכמת יון, עיי"ש ודו"ק. וברכת שמואל (קידושין, סימן כז, אות ז). ושו"ת הרשב"א (ח"א, סימן תיד) שגזרו שלא ילמוד איש מספרי היונים עד היותו בן חמש ועשרים שנה.

והבן ששורש הל"ט מלקות הוא בבחינת אבנים באחור. ועומק הדבר נתבאר בבן איש חי (שנה ראשונה, כי תצא) וז"ל, והנה ההפרש בין צירוף ט"ל ובין צירוף ל"ט, כי הצירוף טל אות הקטן במספר קודם המספר הגדול במספר, וגם הוא סדר ישר של אבג"ד, משא"כ צירוף ל"ט אות הגדול קודם והוא בסדר "אחור". וידוע שהאותיות נקראו אבנים, כנזכר בספר יצירה. ולכן לישראל שהולכים דרך ישר ודרך ימין, אצלם יש צירוף ט"ל שהוא סדר ישרן משא"כ עכו"ם (או ח"ו ח"ו מי שנתחייב מלקות) שהולכים לאחור, והיה אצלם צירוף ל"ט, שהוא בסדר אחור, עכ"ל. והוא שורש ל"ט מלקות.



האזינו | י-ס

ועיקר כח גילוי זה שיש סוף שורה בו אין סוף, הוא בחינת יוסף. י-ס-וף, וכן י-סוף. כי כוחו של יוסף, שכל מה שנראה שיש לו סוף, הוא מגלה בו תוספת, ועי"ז נגלה בו א"ס. ומדתו של יוסף כנודע, מדת היסוד, י-ס-דו. וכן זהו בחינת פינחס שפעמים נכתב מלא, עם יו"ד, פנח-יס. וקנא לפגם אות ברית קודש בבוועל ארמית. כי הבועל יהודית זרעו נקרא יהודי ויש לו המשך ויוצא מן סוף לאין סוף. אולם הבועל ארמית, אין זרעו מתייחס אחריו, ולכך נשאר בבחינת סוף, בחינת סריס, כנ"ל. וקליפה זו נקראת יבוס, יבו-סי. ובתיקון זהו בחינת יחס, ח-יס, זרעו מתייחס אחריו.

וגילוי זה הוא בחינת נכנס יין יצא סוד, יסוד נוטריקון, יין-סוד. כי שורש כל הסודות הוא, כיצד הסוף מאיר בו אין סוף. וזהו בחינת עסיס, עס-יס. ופרש"י (עמוס, ט, יג) עסיס - יין טוב ומתוק. ולבחינה זו זכתה שרה הנקראת יסכה, יס-כה, שסוכה ברוה"ק, שהוא הארת אין סוף בתוך הסוף. וזהו שלמות רוה"ק.

•

שרשי התיבות המרכיבות מאמר זה:

שביס, חסיל, יוסף, יסוד, כסיל, סביב, פינחס, שסוי, תירס, חסיד, חסיל, יבוס, יבוס, יסכה, כיס, כסוי, מסיג, ניסן, נסיר, סדון, סחי, סחיש, סיון, סין, סיחון, סיני, סיסרא, סיר, סטים, סליחות, סנחריב, סנפיר, ספיר, סריס, עסיס, פסים, רסיסי, סעיף. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב

יסבבנהו, יס-בבנהו. י-ס, ר"ת, יש סוף. היפך, א"ס, ר"ת אין סוף. כי הגבול, הסוף, יסודו, מדרגת י', כנודע, י' ספירות, י' דיברות, י' מאמרות. וזהו חידוש הבריאה, חידוש של סוף, גבול. ונברא בניסן, נן-סי, לחד מ"ד.

ובחינת אין סוף "בנבראים", הוא כח ההולדה (ובאותיות הוא כח מילוי האותיות שאין לו סוף). ומי שאינו מוליד נקרא סריס, סר-יס. והיינו שבו נגלה ביחוד כח הגבול.

והנה בחינת הגבול, הסוף, יש בו ב' בחינות יסודיות, חיצונית ופנימית. התפיסה החיצונית, שיש סוף בעצם הדבר, שהוא בר גבול, וגבולו עשרה. והתפיסה הפנימית, שהגבול אינו גבול בעצם, אלא העלמה של האין סוף, כיסוי. כוי-סי.

ועיקר גילוי זה נגלה במקדש - משכן, שבו שורה הא"ס בתוך הגבול. כמ"ש חז"ל, כשהוא רוצה הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, וכשהוא רוצה משרה שכינתו בין שני בדי ארון, והיינו גילוי האין סוף בתוך הסוף. והמשכן נעשה בחינת כלי לא"ס, בחינת כיס, כ-יס. והמשכן נבנה ע"י אהליהב בן אחיסמך, אחמך-סי. וזהו מעלת י-ס, יש סוף, כנ"ל, שבתוכו שורה אין סוף. וזהו בחינת שביס, שב-יס. ופרש"י (ישעיהו, ג, יח) וז"ל, והשביסים - מיני שבכה לתכשיטי "הראש", והרבה יש בלשון משנה, שביס של שבכה, עכ"ל. וזהו בחינת "תכשיט" הראש, שהוא שורש יש סוף, ששורה בו אין סוף.

התבודדות הספר הבא של הרב שיפורסם

ספר זה עוסק במישור המעשי - בהכנה להתבודדות ובהדרכה מעשית בהתבודדות עצמה, אך תכליתו להביא את האדם לתפיסת חיים חדשה - "חיים של התבודדות".

הספר מותאם יותר לנפשות הקרובות יותר לתמימות ופחות להשכלה (הספר דע את נשמתך' מהווה המשך לספר זה ועוסק בנושאים אלו ביתר בירור והעמקה).

מומלץ לקרוא את הספר מתחילתו ועד סופו בכדי לקבל את התבנית הכללית של הדברים ואח"כ לקרוא במתינות פרק-פרק. זה אינו ספר קריאה אלא ספר עבודה ולכן כדאי להתייחס לכל פסקה מצד עצמה ולתת לכל שלב את מקומו הראוי.





א, כג יקטן, שהיה מקטין עסקיו. והוא השורש ליעקב שנקרא יעקב הקטן.

יִשְׂרָאֵל מקו אחד נעשה ג' קוים, ומאורך נעשה רוחב. ועיין מלבי"ם (ויחי, מט, כא) נפתלי אילה שלוחה, אילה הוא מין אילן שנמצא ע"מ אלה, תחת האלה (יהושע, כד) וכו', ושלוחה מורה על התפשטות ענפים ברוחב. והבן שפעמים נקרא אש"ל (שמואל, א, לא, יג) ופעמים נקרא אלה (דה"י, א, יב). ועיין מלבי"ם (שם, שמואל) שהיינו הך. ונודע אש"ל ר"ת אכילה, שתיה, לוויה - לינה, והיינו כנגד ג' קוים. ועיין מאור ושמש (דברים, רמזי יום ג' של סוכות) אלה, נוטריקון אתרוג, לולב, הדס. וכן כתיב (נח, ט, יט) שלשה אלה בני נח, ומאלה נפצה כל הארץ. משורש ג' קוים נעשה הכל. ועיין זוה"ק (נח, עג, ע"א) שלשה אלה בני נח, וכו', היינו רזא דתלת גוונים עלאין, וכו'. ועיין פרדס (שער כ, פ"ח משער השמות) שאלה סוד שלשה אבות. וע"ז כתיב (שמות, כא, יא) ואם שלש אלה לא יעשה לה. וכן כתיב הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר.

שְׁעָרוֹת שורש דשורש לעשו איש שעיר. וכתיב (בראשית, לו, ב) אלה תולדות יעקב. ואמרו (שמ"ר, משפטים, ל, ג) אלה תולדות יעקב פסל לאלופי עשו. ומצד כך אחד מן אלופי עשו נקרא אלה (בראשית, לו, מא). והוא מלשון קללה. ועיין בכור שור (ברכות, ג, ע"א) דאיתא במדרשים ש"ב שבטי י"ה הם נגד י"ב שעות היום, ועשו וי"א אלופיו הם נגד שעות הלילה, נמצא אלוף אלה הוא נגד שעה שישיית מהלילה, ולכך כתיב על "אלה" אני בכיה, פירוש, אחר אלוף אלה שהוא בגמר שעה שישיית שהוא חצות לילה אני בוכיה על החורבן.

אֵלֹהִים אות ה' נתגלתה באזן. אלה, אל-ה. ה' שפונים אלו לאלו. כי ה' צורת ד"ו, לשון שנים, פונים אלו אל אלו. ודבר זה נתגלה במלחמת המלכים שכתוב (לך לך, יד, ג) כל אלה חברו אל עמק השדים. וספר דברים שהוא הספר החמישי תחילתו אלה הדברים.

חֹטֵם הארת החוטם בסוד וא"ו, הן בנקב ימין והן בנקב שמאל (שורש לז"א). ב"פ וא"ו. והוא שורש אלה ופ"ו, גימ' אלה. ושורש ופ"ו, הוא ב"פ וא"ו, והבן. וכתיב (בראשית, כב, כג) שמנה אלה ילדה מלכה לנחור (אותיות חרון, כנודע). ועיין הדר זקנים (שם) שמנה אלה ילדה מלכה, והפלגש ילדה ד' בנים, נמצא שהיה לנחור י"ב בנים (ב' פעמים וא"ו) ח' מן הגבירה, וד' מן הפלגש, כמו שהיה ליעקב אבינו.

ועוד. קטורה באפיק, וע"ש כן נקראת קטורה. וכתיב (חיי שרה, כה, ד) כל אלה בני קטורה. ועיין רד"ק (שם) זכר בני קטורה שהיו ששה (בחינת וא"ו) וכו'. ועיין פני דוד (שם אות כג) כל אלה בני קטורה, ר"ל כל אלה הם בני הקשר המתקשרים בה'.

פֶּה ה' מוצאות הפה, פונות לזולתו, וזהו אלה, אל-ה. ע"י המוצאות הפה פונה אל זולתו.

אֹרֶן אמרו (ב"ר, יב, ז) לכל יש תולדות, שמים וארץ שנאמר "אלה" תולדות השמים והארץ בהבראם, הרים יש להם תולדות וכו', מטר יש לו תולדות וכו', וכל מי שאין לו תולדות, אינו לא מת ולא כלה, ובורא ואינו נברא. והבן שכל תולדות בחינת ז"א, ו"ק, אלה גימט' ל"ו, ו' פעמים ו'. ומי שאין לו גילוי של תולדות אין לו בחינת אלה. ולכך דייקא נזכר פעם ראשונה בתורה לשון אלה ביחס לתולדות שמים וארץ שנבראו בששת ימים, בחינת אלה, ופ"ו. כי הכל הנברא במדרגת תולדות כנ"ל, משא"כ הבורא.

ועוד. עיין ב"ב (פ, ע"ב) י' מיני ארזים הן, וכו', אלונים - בוטני, והוא עץ אלה. ארז, א-רז. ונקרא אלה מלשון אלקות. ובקלקול לשון אלהות של ע"ז כדלהלן.

צִמְצוּם הצמצום סילוק אור א"ס, שורש לע"ז, שיונק מן החלל הפנוי. ועיין יבמות (ס, ע"א) אלה הפסיק הענין. אלה - מחיצה. וכתיב (שמות, לב, ד) ויעשו עגל מסכה ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלך מארץ מצרים. ובחינת אלה גימט' ל"ו, ופ"ו, בחינת ריבוי, לשון אלה, לשון ריבוי של ע"ז. ועיין ע"ז (נג, ע"ב) אמר קרא אלה אלהיך ישראל, מלמד שאיוו לאלוהות הרבה. ומצד כך (עיין בעל הטורים, בשלח, טו, יא) דרשו אותו על ע"ז שעושין אותה תחת אילנות כמו תחת האלה (בראשית, לה, ד) ורגילין לעשותה תחת האלה שיש לה צל. והבן, צל, העלם האור, בחינת צמצום שמסלק את האור. ועיין הדר זקנים (שם) מדברי המדרש, דזאת ע"ז היתה לו דמות יונה, והיינו דאמרין דמות יונה מצאו להם הכותים בראש הר גריזים ועבדוה (חולין, ו, ע"א). ועיין פנים יפות (שם) ואפשר דהאלה עצמה היתה לשם ע"ז. ועיין ירושלמי (ע"ז, פ"ה, ה"ד) דלית אתון סגדין לטורא אלא לצלמא בתחותיה. (ועיין תוס' זבחים קיא ע"א). ולכך נקרא אלה, מלשון אלהות.

קו היפך צמצום, חלל, מלא, אל"ף למ"ד ה"א, אותיות שניות מלא - מילוי החלל, והוא ע"י הקו. וצורת קו, צורת ו', בחינת אלה, ופ"ו.

עֵיגוּלִים "עגל". ואמרו (ברכות, לב, ע"ב) אמרה (כנס"י) לפניו, רבש"ע הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך שמא לא תשכח לי מעשה העגל, אמר לה, גם "אלה" תשכחנה.

עיגול דקלקול. כתיב (שמות, לב, ד) ויעשו עגל מסכה ויאמרו אלה אלהיך ישראל. והיה הו"א בגמ' (ע"ז, נג, ע"ב) בעגל הוא דניחא להו במידי אחרינא לא. עגל דייקא. ואמרו (ירושלמי סנהדרין, פ"י, ה"ב) תני רשב"י, י"ג עגלים עשו ישראל, ואחד דימוסא לכולן. ומ"ט, ויאמרו אלה אלהיך ישראל, הרי לשנים עשר שבטים, זה, הרי דימוסא אחת לכולם. והבן אל"ה בחינת י"ב, ופ"ו גימ' אלה. וזהו בחינת ו-ו, שעולה י"ב. ושורש י"ג אלו נתגלה אצל יקטן, כמ"ש ברד"ק (נח, י, כט) כל אלה בני יקטן, אמר כל, לפי שאין בכל הנזכרים אדם שהיה לו י"ג בנים. והוא שורש ל"יג שבטים (כולל אפרים ומנשה). ועיין רש"י (דה"י, א,



האם. ונקראים בני האם בלבד ולא בני האב. וזהו אלה, פסל את הראשונים שאינו מתייחס אחר האב. אולם ביחס לישמעאל עצמו ואלה הם שמותם וגו', ואלה מוסיף על ישמעאל.

אמא מלכות דאמא, לאה, אותיות אלה. כי אלה גימ' ל"ו, ופ"ו, ז"א, ו"ק. ואמרו אם הבנים מקרבה יצאו אלה כנודע בסוד שם אלקים - מי - אלה, מבטן מי יצאו אלה, ובטן אמא הנקראת מי, יצאו אלה, ו"ק.

ועוד. כתיב (לך לך, יד, ג) כל אלה חברו על עמק השדים. ודרשו (ילמדנו, בראשית, סח) למה נקרא שמה שדים, שהיתה מניקה אותן כשם ששדים מניקין את התינוק. ומקום זה יצר חיבור, כל אלה חברו. כי הולד בחינת ז"א, אלה (כדלהלן, ערך קטן ז"א) מצורף לאמו ע"י שדיה. וזהו אלה, אל-ה, בחינת אמא ה' קמאה בשם הוי"ה. בחינת כגמול עלי אמו.

ד"א אמרו (ב"ר, יב, ג) אמר רבי אבהו, כל מקום שנאמר אלה פסל את הראשונים, ואלה מוסיף על הראשונים. והבן אלה גימט' ל"ו, ופ"ו. בחינת ז"א, ו"ק. ויש בחינה שז"א נבדל מבינה (עיין עץ חיים, שער מטי ולא מטי, פ"ב, ששם מבוואר השורש של הבדלתם). וזהו אלה.

ויש בחינה שז"א מצורף לבינה, והוא בחינת ואלה, מוסיף. והוא בחינת מש"כ (שמות, א, א) ואלה שמות בני יעקב, מוסיף על הראשונים. י"ב שבטים, ו"ק, י"ב גבולי אלכסון.

ועוד. עיין ב"ר (יב, א) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, כתיב (איוב, כו) הן אלה קצות דרכיו וגו'. א"ר הונא כל מה שאתה רואה קצות דרכיו של הקב"ה הן. והבן שהוא בלתי בעל גבול, מה שנגלה הוא הגבול, בחינת מדה, מדות, שהם בחינת ז"א, ו"ק, אלה, כנ"ל.

נוק' ז"א בחינת אלה, כנ"ל, פונה אל הנוקבא שהיא ה' בתראה. וזהו אל-ה, אל, נוק'. ואזי בנוי מתהפך מאלה, לאהל. ועיין בת עין (שמות, משפטים, ד"ה וזהו) שאל"ה מרמז על דברים גשמיים ובתוכם גניז חיות אלהות, כדאיתא בע"ח שהעולם נברא בצרופי אותיות של אלפא ביתא, ואות א' הוא התחלת כל האותיות, ואות למ"ד הוא אמצע האותיות, והן הם הבחינת קדושה המחיה כל העולם וכל אשר בו, ואות ה"א מרמז על הגשמיות וחומר של כלם, כמאמר חז"ל בה"א נברא העולם. שהוא בחינת נוק', כנודע.

ועוד. עיין גר"א (ספד"צ, פ"א) ואשה בכל אלה לא מצאתי, כידוע שכל ו"ק נקראים אל"ה, כמ"ש כמה פעמים בזה"ק ותז"ח בסוד מי ברא אלה, וכלם (מלכים קדמאין) היו בלא נוק'. וזהו אשה בכל אלה לא מצאתי.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

ועוד. בפה מתגלה אות דל"ת. ועיין פענח רזא (דברים) ששה סדרי לימוד של תורה שבע"פ, וארבע מהם מתחילין באלה, כנזכר, כנגד ד' סדרים שיש עליהם תלמוד, ובהם מסכתות כמנין אל"ה שהם ל"ו, וכנרמז בהליכות עולם ל"ו, שדרשו בו, אל תקרי הליכות אלא הלכות, וזה אלה הדברים וגו', מלמד שחזר ושנה לפנייהם גם התלמוד שנית.

ועוד. עיין חומת אנך (דברים, א) אל"ה ר"ת, אבק לשון הרע. וכ"כ בצפנת פענח (פקודי ד"ה ובוזה).

עינים - שבירה עיין ב"ר (יב, ג) אלה תולדות השמים וגו'. אמר רבי אבהו, כל מקום שנאמר אלה, פסל את הראשונים, ואלה מוסיף על הראשונים, כגון שנאמר אלה פסל את הראשונים, מה פסל, תוהו ובוהו וחושך. פסל עלמא דשבירה, והחל בעלמא דתיקון. ומעין כך (שם, משפטים, ל, ג) אמרו, ומה פסל, שהיה בורא שמים וארץ והיה מסתכל בהם ולא היו ערבים עליו והיה מחזירן לתוהו ובוהו, כיון שראה שמים וארץ אלו ערבו לפניו, אמרו אלו תולדות, לפיכך אלו תולדות השמים והארץ.

וזהו השורש שבלשה"ק נקרא קללה אלה, שורש החורבן. וע"ז כתיב (איכה, א) על אלה אני בוכיה, עיני עיני ירדה מים. עין דקלקול - אלה (עיין שבועות, לה, ע"ב).

עתיק אלה גימ' ל"ו, ופ"ו, ו"ק. ונודע שכל עולם תחתון ביחס לעליון הוא ו"ק, והעליון ג"ר. ועתיק ממצע ביניהם. משלשל ו"ק מג"ר, ומעלה ו"ק לג"ר.

ועוד. ג"ר דעתיק רדל"א, דבר והיפוכו. ואמרו (ר"ה, טז, ע"ב) ג' כתות הם ליום הדין וכו', ורבים מישני אדמת עפר יקיצו, אלה לחיי עולם, ואלה לחרפות לדראון עולם. והבן שאותו כח מקים את שניהם, דבר והיפוכו. ושניהם קמים "לעולם", אלו חיי עולם ואלו דראון עולם.

אריך לשון אור-ך. ואמרו אור שברא הקב"ה שימש ל"ו שעות, כמנין אלה. ועיין בני יששכר (מאמרי השבתות, מאמר ג, ברכת שבת, אות ח)- ר' לוי בשם ר' זעירא אמר ל"ו שעות שמשה אותה האורה, י"ב שעות של ע"ש, וי"ב שעות של ליל שבת, וי"ב שעות של שבת, ע"כ, וכו' (ב"ר, פי"א, ג). ותתבונן במעשה בראשית כתיב ה' פעמים או"ר, מספרם אלף ל"ה, ובהחזרת אלף לאלף (בסוד הכתוב איכה ירדף אחד אלף) הנה הוא ל"ו. והוא נרמז במ"ת, אלה הדברים אשר תדבר אל בני"י (שמות, יט, ו) אלה, אלף ל"ה, סוד ה' פעמים אור, הוא אור מעשה בראשית אשר נגזו. עכ"ל. ועיין עוד אגרא דכלה (פנחס, ד"ה יש להתבונן). וחזר על יסוד זה פעמים רבות.

אבא כתיב (חיי שרה, כה, טז) אלה הם בני ישמעאל, ואלה הם שמותם בחצריהם ובטירתם שנים עשר נשאים לאמתם. ואמרו (שכל טוב, כה, טז) הפסולין להתייחס אחר זקנים (אברהם). ועיין באר מים חיים (שם) ואמר לאמתם, כי כלם נמשכים אחר

מילון ערכים בקבלה ■ צחצחות

ועולם המלבוש, ודו"ק).
ועיין רמח"ל (אדיר במרום, ח"א, ד"ה בפלגותא דשערי) שמבאר שצחצחות הם מדרגת רדל"א. וכן מבואר בפתחי שערים (נתיב אבי"ע, פתח כו). ועיין עמק המלך (הקדמה שניה, פרק ה). וטל אורות (ח"א, פי"א). וז"ל הרדב"ז (שה"ש, ד, ד) אמרו בעלי העבודה, כי למעלה מכתר עליון יש עשר אורות מצוחצחות, ומרוב דקותם לא השיגו בהם כלום, וזכינו בגי' שמותם בשם רב האי גאון ז"ל, ומספר התיקונים, אור צח, אור מצוחצח, אור קדמון, והשאר לא זכינו לדעת שמותם. אבל ידענו דרך כלל שהם עשר צחצחות, ונקראו אורות סתם, ועליהם כתיב והשביע בצחצחות נפשך, עיי"ש. וכן כתב הרמ"ק בספרו אור נערב (ח"ו, פ"ד, לג) וז"ל, צריך עוד שידע שיש למעלה ב"כתר" מציאות כל הספירות, הם נקראות אל המקובלים עשר צחצחות, והם כלולות בשלשה, כשם שהספירות נכללים בחסד דין ורחמים, והם העלם הענפים בשורשם, שהם נצח בחסד, וחסד בחכמה. וכן הוד בגבורה, וגבורה בבינה. וכן מלכות ויסוד עם ת"ת, וכלם בכתר, והם סוד כח"ב שבכתר, והם נקראות אור קדמון, אור מצוחצח ואור צח, על סדר אור חוזר, דעת בינה והשכל, והמזכרים אותם קדמון צח ומצוחצח, הם כתר חכמה ובינה, והשגת הספירות בצחצחות אלו נשגב ונעלם למאוד, ואלו שורש אל שרשי הספירות שהם כח"ב, עכ"ל. ועיין שפע טל (חלק טל, שער ו, פ"ח, ופ"ט, ועוד).

ובלשון דידן זה נקרא הויה - אמונה - תענוג. ובלשונו של הלשם (הקדו"ש, ש"ד, פ"ה) ואלו הג' גילויים הם בסוד אפס, אין, א"א. וכן רדל"א, עתיק (כי רדל"א הוא הג"ר שבו, ועתיק הוא הז"ת שבו), א"א. וכן הם הג' צחצחות העליונים הכלליים, וכן סוד הג' רישין הכלליים, עיי"ש. ועיין עוד בדבריו (שם, שער הפונה קדים, פרקים ל-לא). וכן ספר הדע"ה (ח"א, דרוש ה, סימן ז). וח"ב (דרוש ה, ענף א, סימן ו-ז). וספר הכללים (כלל טו, ענף ד).

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

ז"ל העץ חיים (שער א, ענף ד) תפליא ותשתומם בראותך כמה מדרגות על מדרגות לאין קץ ומספר קדמו להי"ס הנקרא אצלינו בשם י"ס האצילות וכו', והנה הגאונים הסתירום במתק לשונם וקראום עשר צחצחות על גבי כתר עליון, עכ"ל. ומצד כך נעשה בחינת עשרה לבחינת י"ג. וכתב הגר"א שז"ת של עליון נעשים שורש לי"ס של תחתון. וג"ר עליון הם הצחצחות, ויחד, י"ס של תחתון עם ג"ר של עליון, הוא מדרגת י"ג.

ועיין שמן ששון על אתר (אות א) וז"ל, והוא אדם קדמון. ומעין כך בלשם על אתר (אות ב) וז"ל, הוא העשר ספירות דאדם קדמון שנקרא כתר עליון, והוא הכתר הכללי לכל העולמות כולם, עכ"ל.

ועיין רדב"ז (שה"ש, ו, ב) וז"ל, שיש בין הבורא והספירות עשר צחצחות, ו"הם הנשמה לספירות", עכ"ל. ועיין זוהר חי (בראשית, כג, ע"א) וז"ל, ואין דקדמו במדריגה לאצילות, קראו הגאונים עשר צחצחות נהורין מצוחצחין, ואין דמקבלין אינון חשיכין כגוף לנשמה, וכלן בטליון לגמרי אין ואוכמא בטל לגבי עלת העילות, דלית נהורא קיימא קמיה, ומגודל הביטול מתקשרין למדריגות א"ס, מתקשרין בחד ואינון חד, וכלם מסתלקים לא"ס, ומתבטליון למדריגות אין באחדות הפשוט, וישראל אחדין בהו ותקפין בהו, עכ"ל. ועיין פרדס רימונים (ש"ה, פ"ד) שלשיטתו יש עשר ספירות ממוצעים בין הא"ס, לעשר צחצחות, והם י"ס הגנוזים במאצילן, עיי"ש. ועיין עוד בדבריו (ש"ו, פ"ו).

וכתב בספרו פרדס רימונים (שער יא) שער שלם מענין צחצחות אלו, וז"ל, הכוונה בשער זה לבאר ענין הצחצחות, הם הספירות הנעלמות בשרש כל השרשים כפי המקובל בפי כל המקובלים והרשב"י ע"ה. פרק ראשון - המגלה אל ענין הדרוש הזה בין המפרשים הוא רבינו האי גאון, עיי"ש שהרחיב, וזה תמצית דבריו בלשונו, הם י' צחצחות, שכל אחד משלשה ראשונות (כתר חכמה בינה) כולל באמצעיתו ובמציאותו מאחד מיוחד בעצמותו כל הקוים, קו החסד (חסד ונצח) בחכמה, קו הדין (גבורה והוד) בבינה, קו הרחמים (תפארת יסוד) בכתר. ונקראים אור קדמון, ואור צח, ואור מצוחצח (והם כנגד א"ק סתימאה, טהירו,

נא לשמור על קדושת הגליון

אנציקלופדיה מחשבה

חולון יום ד' 20:30
משפ' אליאס
רח' קדמון 4
לפרטים 050.418.0306



אנציקלופדיה עבודת ה'

יום ג' 20:30 בדיוק
ישיבה ראשית חכמה
רח' בן ציון אטון 8 הר חוצבים
לפרטים 052.765.1571

ישראל 073.295.1245 ■ ארה"ב 718.521.5231

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829

שאלות בכל תחומי החיים יתקבלו בברכה בכתובת rav@bilvavi.net

או בפקס: 03-548-0529 [בשליחת שאלה בפקס, במספר הפקס שאליו תוחזר התשובה,

נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-הקולי של הפקס]